

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е № 13
Гр. София, 21.01.2019 г.

Апелативният специализиран наказателен съд, в закрито съдебно заседание на двадесет и първи януари през две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЯНА ИЛИЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ВЕНЕЛИН ИВАНОВ

ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА

като разгледа докладваното от съдията Илиева внчд № 25/19 г. по описа на АСНС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, по реда на чл. 341, ал. 2, вр. чл. 249, ал. 3, вр. ал. 2, вр. чл. 248, ал. 1, т. 3 НПК.

Образувано е по частен протест на прокурор при СП срещу протоколно определение от 04.12.2018 г. нохд № 3740/17 г. СНС. С посочения по-горе съдебен акт е прекратено съдебното производство поради допуснати отстраними съществени нарушения на процесуални правила, довели до ограничаване на процесуални права на подсъдимите и делото е върнато на прокурора, съгласно чл. 249, ал. 2 НПК. В протеста се изразява несъгласие с извода на СНС за допуснати в обвинителния акт съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на подсъдимите. Счита, че в обвинителния акт са посочени всички факти, които обуславят съставомерните признаци както на престъплението по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 НК, само за обв. Н. Г. Д. по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 1 НК, така също и по чл. 211, вр. чл. 210, ал. 1, т. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК и участието на всеки от обвиняемите в тях. Намира за неправилен извода за квалифициране като съществено процесуално нарушение неизписването в описателната част на обвинителния акт, поради неговия обем, на мястото на извършване на престъпление, тъй като в диспозитивната част то е налице. Съгласява се с констатираното несъответствие и посочване в диспозитива на 21.03.2011 г., а в обстоятелствената част на 29.03.2011 г. като дата на извършване на деяние, включено в продължаваната престъпна деятелност, което преценява като техническа грешка. Застъпва становище за недопуснати процесуални нарушения от категорията на тези по чл. 249, ал. 4 НПК. Счита, че ако има неясноти в обвинителния акт, то те могат да бъдат преодолени чрез процедурата по чл. 248а НПК за отстраняване на очевидни фактически грешки. Предлага отмяна, като неправилно, на прекратителното определение. Защитниците и подсъдимите, след изпълнение на процедурата по чл. 342, ал. 2 НПК, не правят възражение по постъпилния частен протест.

АСНС преценява частния протест за допустим, като подаден в преклузивния срок по чл. 249, ал. 3, вр. чл. 342, ал. 1 НПК, от активно легитимирана страна и срещу акт, подлежащ на въззивен контрол.

След като се запозна с наведените в частния протест доводи и доказателствата по делото и като извърши проверка служебно и изцяло на правилността на атакуваното определение, АСНС преценява частния протест за неоснователен, поради което следва да бъде оставен без уважение. Атакуваният съдебен акт, като постановен при правилно тълкуване и прилагане на процесуалния закон и в хармония със задължителните указания на върховната съдебна инстанция по наказателни дела, въплътени в ТР № 2/2002 г. ОСНС на ВКС - потвърден.

Въззивният съд намира за законосъобразни констатациите на СНС за допуснати от прокурора, в стадия „Действия на прокурора след завършване на разследването“, при съставянето на обвинителния акт, както и в хода на досъдебното производство, съществени отстраними нарушения на процесуални правила, довели до накърняване правото на защита на привлечените към наказателна отговорност лица.

Лишен от основание е поддържаният в частния протест довод за незаконосъобразност на определението на СНС в частта за налично противоречие между описателна и заключителна част на обвинителния акт, неправилно ценено не като техническа грешка, а като съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на обвинените лица да разберат в какво са обвинени.

Както държавният обвинител е заключил правилно в частния протест /л. 3/, обвинителният акт представлява единство от обстоятелствена и диспозитивна част. При съставянето на коментирания процесуален документ, поставил началото на съдебната фаза на наказателното производство обаче, съставилият обвинителния акт прокурор не е приложил законосъобразно, точно и в съответствие с действителното законово съдържание, вярно тълкуваната правна норма на разпоредбата на чл. 246, ал. 3 и ал. 4 НПК. Това е така, защото при очертаване на отделните деяния, включени в осъществената от подсъдимите Н. Г. Д., А. Г. Д., В. Н. А. продължавана престъпна дейност по чл. 211, вр. чл. 210, ал. 1, т. 1, т. 2, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, в пунктове 35, 36, 38, 39, 40 от обвинителния акт са наведени фактически данни за реализирани самостоятелни деяния на продължаваното престъпление по посочения по-горе престъпен състав на датите 23.03.2011 г., 24.03.2011 г., 29.03.2011 г. Обстойно изложените обвинителни факти обаче, не са намерили съответната вярна правна квалификация в заключителната част на прокурорския акт. Като дата на осъществяване на последното деяние, с което се довършва продължаваното престъпление по чл. 211, вр. чл. 210, ал. 1, т. 1, т. 2, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, в заключителната част на обвинителния акт по отношение на обвиняемите Н. Г. Д., А. Г. Д., В. Н. А. е посочена датата 21.03.2011 г.

Въззивният съд преценява, че наведените в обстоятелствената част на обвинителния акт обвинителни факти за осъществени пет деяния на 23.03.2011 г., 24.03.2011 г., 29.03.2011 г., като част от продължаваното престъпление по чл. 211, вр. чл. 210, ал. 1, т. 1, т. 2, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК и индивидуализиращи престъпната дейност на обвиняемите Н. Г. Д., А. Г. Д., В. Н. А. не са получили следващата се правилна правна оценка, като са изключени не само от темпоралните граници на претендираното за осъществено продължавано престъпление. Чрез този подход съществен индивидуализиращ белег – както времето, така и броя и естеството на деянията на продължаваното престъпление, не е включен в дадената в диспозитива на обвинителния акт правна квалификация. Така установеното противоречие несъмнено съставлява съществено такова, тъй като е относимо към описанието на обективен признак на основния престъпен състав, вменен на подсъдимите и посочената правна квалификация на деянието, поради което е неприложим института на чл. 248а НПК за неговото отстраняване като очевидна фактическа грешка.

Лишен от основание е и релевирият в частния протест довод, че непосочването в описателната част на обвинителния акт на мястото на извършване на престъплението, каквото е налице в диспозитивната част, не представлява съществено процесуално нарушение на процесуалните права на обвиняемите.

АСНС се съгласява с извода на СНС, че без навеждане на конкретни фактически данни, на надлежна фактология за действията, от които се извежда така претендираната престъпна деятелност на всеки един от подсъдимите по отношение на пострадалите Д. В., Г. К., Д. К., И. Ц., С. К. в т.т. 1, 4, 5, 6, 8 на коментирания процесуален документ, изготвият прокурорския акт обвинител не е изпълнил процесуалните си задължения по чл. 246, ал. 2 НПК.

Правилно първостепенният съд е заключил, че при изготвянето на обвинителния акт прокурорът следва да изложи констатации от фактическо естество, от които да са изводими всички признаци на конкретното престъпление, в това число и тези, обуславящи по-тежка наказуемост по т. 2, ал. 1, чл. 210 НК – измама, извършена от повече от две лица, сговорили се предварително за нейното извършване, което в настоящия случай не е сторено.

По изложените съображения и като постанови извод за законосъобразност на проверяваното определение и на основание чл. 345, ал. 3, вр. чл. 334, т. 6 и чл. 338 НПК, Апелативният специализиран наказателен съд

О П Р Е Д Е Л И :

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 04.12.2018 г. по нохд № 3740/2018 г. СНС за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения.
Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: